

Arrest

nr. 348 885 van 23 juni 2026
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. C. VAN ESCH
Sint Annalaan 608 / gelijkvloers
1800 VILVOORDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 29 september 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 27 augustus 2025 tot weigering van machtiging tot verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA loco advocaat S. C. VAN ESCH en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 augustus 2025 diende verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf op grond van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382.

Op 27 augustus 2025 weigerde de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) dit verblijf.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

Mevrouw

naam : (…)

voornaam : (…)

geboortedatum : (….)1952

geboorteplaats: (...)
nationaliteit : Oekraïne

Krachtens de artikelen 57/29, § 1 en 57/30, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de wet) en artikel 2, van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan (hierna uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382), wordt u geen machtiging tot verblijf toegekend, om volgende redenen:

Op 19/08/2025 deed u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) een aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382. Bij de registratie van uw aanvraag werd u in gelegenheid gesteld alle relevante elementen aan te dragen. U legde volgende documenten voor: uw Oekraïens biometrisch paspoort (N° (...)) – geldig van 24/05/2023 tot 24/05/2033) en uw Oekraïens intern paspoort (N° (...)).

In het kader van deze aanvraag heeft u uw Oekraïens biometrisch paspoort (N° (...)) voorgelegd. De DVZ merkt echter op dat uw paspoort is afgegeven op 24/05/2023, m.a.w. na het begin van de Russische invasie van Oekraïne op 24/02/2022. Op basis hiervan kan bijgevolg niet worden geverifieerd waar u verbleef voor de afgifte van desbetreffend paspoort. Bijgevolg is de DVZ niet op de hoogte van eventuele voorafgaande reisbewegingen en evenmin of u in Oekraïne verbleef op 24/02/2022.

In het kader van deze aanvraag verklaarde u Oekraïne voor het eerst sinds uw geboorte verlaten te hebben op 18/06/2024. Naar aanleiding van deze verklaring werd u gevraagd om bijkomende bewijzen voor te leggen van uw vermeende verblijf in Oekraïne op 24/02/2022. Hierop legde u medische documenten voor betreffende consultaties op 06/03/2021, 16/07/2021, 06/03/2023 en 17/05/2022. Gezien de aard van deze documenten enkel een aanwezigheid in Oekraïne kan aantonen, maar onmogelijk een verblijf kan bewijzen, werden deze documenten onvoldoende doorslaggevend geacht om uw vermeend verblijf in Oekraïne d.d. 24/02/2022 te bewijzen. Op basis van deze elementen en gelet op het feit dat u uw vermeende verblijf in Oekraïne op het ogenblik van de Russische invasie op 24/02/2022 niet aannemelijk kan maken, kan worden gesteld dat u op 24/02/2022 niet in Oekraïne verbleef.

U verklaarde dat uw vermeende meerderjarige broer in België zou verblijven. We merken hierbij echter op dat deze niet tot uw gezinskern behoort. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. U hebt niet aangetoond dat er dergelijke bijkomende elementen zijn. Bijgevolg houdt deze beslissing geen schending in van artikel 8 EVRM.

U verklaarde dat u medische problemen zou hebben, zijnde epilepsie. Voorts legde u medische documenten voor met betrekking tot epilepsie. Wij wijzen u er echter op dat dit u er niet van weerhouden heeft om te reizen. Indien u alsnog medische problemen zou ervaren, wijst DVZ erop dat ook personen in onwettig verblijf toegang hebben tot dringende medische zorgen. Bijgevolg vormt deze beslissing geen schending van artikel 3 EVRM.

Artikel 2 van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 bepaalt de personen op wie de tijdelijke bescherming van toepassing is.

Op basis van artikel 2, lid 1, a), van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 en uit de overwegingen van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382, en meer in het bijzonder uit overweging 14, blijkt duidelijk dat u, die op het moment van de Russische invasie op 24.02.2022 niet in Oekraïne verbleef, niet onder de in het uitvoeringsbesluit genoemde categorieën van personen valt. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor een machtiging tot verblijf als gevolg van de tijdelijke bescherming zoals gedefinieerd in het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382.
(...)"

2. Rechtspleging

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoekster verschillende bijkomende stukken heeft gevoegd, zoals "attest gemeente woonplaats Oekraïne", "pensioenkaart", "feest 70^e verjaardag", nieuwe medische attesten en een attest van de financiële middelen van de gezinsleden, een medische nota van het B.(...) ziekenhuis en voorschriften i.v.m. epilepsie. Hij wijst er evenwel op dat hij zich in het kader van de huidige annulatieprocedure moet plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, en enkel mag rekening houden met de stukken die op dat ogenblik door de gemachtigde gekend waren (ex tunc bevoegdheid). Er mag bijgevolg enkel met het biometrisch en intern

paspoort en de medische documenten van 2021, 2022 en 2023, die reeds voorlagen, evenals enkele medische stukken die betrekking hebben op epilepsie rekening gehouden worden. De andere elementen worden uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in het eerste en enige middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) juncto het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming (hierna: het uitvoeringsbesluit), van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en van de zorgvuldigheidsplicht.

Ze licht het middel toe als volgt:

“Principes

De artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen laten gelden dat:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, moeten afdoende gemotiveerd zijn in de akte die de beslissing zelf bevat.

Artikel 8 EVRM – Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Toepassing in onderhavig geval

Wat de nietigverklaring betreft:

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 September 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster wijst erop dat de verwerende partij geen enkele afweging van elementen heeft gemaakt en zonder een degelijke motivering tot een beslissing is gekomen, of, dat zulks minstens niet blijkt uit de bestreden beslissing hetgeen niet alleen in het kader van het motiveringsbeginsel vereist is, doch ook onder andere in het kader van het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verwerende partij is gebonden door de zorgvuldigheidsplicht: men moet handelen zoals elk normaal, voorzichtig en vooruitziend persoon dat zou doen, of met andere woorden zoals dat redelijkerwijze mag verwacht worden van een persoon en een overheid die zich in dezelfde omstandigheden bevindt.

Overeenkomstig de zorgvuldigheidsplicht moet de overheid zijn beslissingen met zorgvuldigheid voorbereiden en beslissen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St., 02.02.2007, nr.167.411; R.v.St.14.02.2006, nr.154.954).

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier. Zij heeft dit echter niet gedaan.

De navolgende personen hebben recht op tijdelijke bescherming conform uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming nl:

- Oekraïners
- Staatlozen of derdelanders met internationale bescherming (of gelijkwaardige nationale bescherming) in Oekraïne
- De volgende familieleden (van beide bovengenoemde groepen), voor zover zij reeds voor 24 februari 2022 in Oekraïne een gezin vormden:
 - a. echtgeno(o)t(e) en niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden. DVZ apprecieert feitelijk of er sprake is van een duurzame relatie.
 - b ongehuwde minderjarige kinderen van de referentiepersoon of diens partner
 - c andere naaste familieleden die met het gezin samenwoonden ten tijde van de gebeurtenissen die totde massale toestroom van ontheemden geleid hebben en die op dat tijdstip volledig of hoofdzakelijk ten laste van de referentiepersoon (van beide bovengenoemde groepen) waren
 - d . staatlozen en derdelanders met onbeperkt verblijfsrecht in Oekraïne die niet op veilige en duurzame wijze kunnen terugkeren naar hun land van herkomst of regio binnen hun land van herkomst

Het Uitvoeringsbesluit bepaalt dat enkel personen die voor 24 februari 2022 in Oekraïne verbleven, recht hebben op tijdelijke bescherming in het Rijk.

Verzoekster toont aan dat zij de Oekraïense nationaliteit bezit middels een bewijs van nationaliteit voorzien van een foto te weten een biometrisch Oekraïens paspoort én een Oekraïens intern paspoort. De authenticiteit van beide documenten worden niet betwist door verwerende partij.

Dat de DVZ stelt dat zij niet kunnen nagaan waar verzoekster voor 24 februari 2022 verbleef aangezien haar paspoort is afgegeven op 24 mei 2023. De afgiftedatum van een paspoort is immers op zichzelf geen bewijs van afwezigheid uit Oekraïne voordien. De afgifte van een paspoort heeft niets te maken met de feitelijke verblijfplaats van de betrokkene.

Bovendien heeft verzoekster verklaard dat zij Oekraïne pas voor het eerst heeft verlaten op 18 juni 2024. Deze verklaring is coherent en wordt niet tegengesproken door enig tegenbewijs van de verwerende partij. Integendeel, zij heeft bijkomende stukken neergelegd die haar aanwezigheid en verblijf in Oekraïne bevestigen, waaronder medische documenten van consultaties op 6 maart 2021, 16 juli 2021, 17 mei 2022 en 6 maart 2023. Het is ongerijmd te stellen dat dergelijke medische documenten enkel een aanwezigheid en geen verblijf zouden aantonen. Het gaat immers om opeenvolgende consultaties, gespreid over meerdere jaren, die onmogelijk zouden kunnen plaatsvinden indien verzoekster niet in Oekraïne verbleef. Het zou bovendien volledig onlogisch zijn te veronderstellen dat verzoekster na de uitbraak van de oorlog telkens zou zijn teruggekeerd naar een oorlogsgebied enkel en alleen om medische consultaties te laten verrichten. Een dergelijke hypothese houdt geen steek en bevestigt integendeel dat verzoekster onafgebroken in Oekraïne verbleef gedurende de betrokken periode.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster op overtuigende wijze aantoont dat zij zich vóór en tijdens de uitbraak van de oorlog effectief in Oekraïne bevond. De voorgelegde documenten, samen met de consistentie van haar verklaringen, bevestigen dat zij onafgebroken in Oekraïne verbleef. Het is derhalve duidelijk dat zij valt onder de categorie van personen die, overeenkomstig het Uitvoeringsbesluit 2022/382 van de Raad van de Europese Unie van 4 maart 2022, recht hebben op tijdelijke bescherming.

De beslissing verzuimt ten onrechte om de concrete en individueel onderbouwde elementen die verzoekster heeft aangebracht ernstig te onderzoeken.

De motiveringsverplichting vereist dat een zorgvuldig onderzoek wordt gedaan naar de feiten en belangen, rekening houdende met alle elementen, teneinde tot een deugdelijke en afdoende gemotiveerde besluitvorming te komen.

Uw raad stelde in het arrest nr. 240 286 van 31 augustus 2020:

“De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.” (eigen onderlijning)

De motieven zijn onvolledig, summier, en negeren essentiële feiten en rechtsnormen, wat een klare schending van artikel 2 en 3 van de motiveringswet inhoudt.

Verzoekster woont thans samen met haar meerderjarige broer, hetgeen zij ook zelf heeft verklaard. Deze samenwoning vormt een daadwerkelijke en hechte familiale levenssfeer in de zin van artikel 8 EVRM, dat het recht op eerbiediging van privé- en gezinsleven waarborgt. Een gedwongen terugkeer naar Oekraïne zou verzoekster onvermijdelijk scheiden van haar broer, bij wie zij thans steun, opvang en emotionele stabiliteit vindt. Dit zou een ernstige aantasting betekenen van haar recht op gezinsleven.

Overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (cf. EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97), slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten kan worden gesproken indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Artikel 8 EVRM beschermt immers niet enkel de traditionele gezinsbanden tussen ouders en minderjarige kinderen, maar ook de nauwe affectieve banden tussen broers en zussen, voor zover deze een reëel en daadwerkelijk gezinsleven uitmaken. Verzoekster woont samen met Gutwanu Vasyl en Verzhyna en Kozak Vasyl in België. Gelet op het feit dat verzoekster en haar broer samenwonen en elkaar wederzijds ondersteunen in België, is dit onmiskenbaar het geval. Een gedwongen scheiding door verwijdering van verzoekster uit België zou derhalve een disproportionele inmenging in haar recht op gezinsleven vormen.”

Verzoekster verwijst eerst naar enkele regelgeving en geeft een toelichting bij de formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Volgens verzoekster heeft de gemachtigde geen rekening gehouden met alle elementen eigen aan het dossier. Ze wijst erop dat conform het uitvoeringsbesluit Oekraïners recht hebben op tijdelijke bescherming. Dit uitvoeringsbesluit bepaalt dat enkel personen die voor 24 februari 2022 in Oekraïne verbleven, recht hebben op tijdelijke bescherming in het Rijk. Verzoekster heeft in casu aangetoond dat zij de Oekraïense nationaliteit bezit middels haar biometrisch Oekraïens paspoort en een Oekraïens intern paspoort, waarvan de authenticiteit niet wordt betwist.

Verzoekster vervolgt dat zij heeft verklaard dat zij Oekraïne voor het eerst heeft verlaten op 18 juni 2024. Die verklaring acht ze coherent en wordt niet tegengesproken door enig tegenbewijs van de gemachtigde. Verzoekster heeft verder ook bijkomende stukken voorlegt die haar aanwezigheid en verblijf in Oekraïne bevestigen, zijnde de medische documenten van consultaties op 6 maart 2021, 16 juli 2021, 17 mei 2022 en 6 maart 2023. Volgens verzoekster is het ongerijmd te stellen dat dergelijke medische documenten enkel een aanwezigheid en geen verblijf zouden aantonen. Het gaat immers om opeenvolgende consultaties, gespreid over meerdere jaren, die niet zouden kunnen plaatsvinden indien verzoekster niet in Oekraïne verbleef. Het zou ook onlogisch zijn te veronderstellen dat verzoekster na de uitbraak van de oorlog zou zijn teruggekeerd naar oorlogsgebied enkel en alleen om medische consultaties te laten verrichten. Deze redenering houdt volgens verzoekster geen steek en bevestigt dat zij onafgebroken in Oekraïne verbleef gedurende de betrokken periode. Verzoekster stelt dat zij op overtuigende wijze heeft aangetoond dat zij zich voor de uitbraak van de oorlog effectief in Oekraïne bevond nu er een consistentie is tussen haar verklaringen en de voorgelegde stukken; bijgevolg valt zij onder de categorie van personen die recht hebben op tijdelijke bescherming. De gemachtigde heeft niet op zorgvuldige wijze de concrete en individueel onderbouwde elementen ernstig onderzocht. Vervolgens citeert verzoeker nog uit een arrest van de Raad de definitie van

de materiële motiveringsplicht en stelt dat de motieven onvolledig en summier zijn en een klare schending inhouden van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Artikel 2, eerste lid van het uitvoeringsbesluit bepaalt:

“1. Dit besluit is van toepassing op de volgende categorieën van personen die sinds 24 februari 2022 ontheemd zijn geraakt als gevolg van de militaire invasie door de Russische strijdkrachten die op die datum begon:

a) Oekraïense onderdanen die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne verbleven; [...]”

De gemachtigde stelde vast dat het paspoort van verzoekster werd afgegeven op 24 mei 2023, zijnde na het begin van de Russische invasie op 24 februari 2022. De gemachtigde heeft bijgevolg de zorgvuldigheid gehad verzoekster te vragen bijkomende documenten neer te leggen teneinde haar verblijf voor 24 februari 2022 aan te tonen. Verzoekster betwist niet dat zij enkel de volgende medische stukken heeft voorgelegd van de volgende data: 6 maart 2021 en 16 juli 2021, die dateren van voor 24 februari 2022 en twee stukken die dateren van 17 mei 2022 en 6 maart 2023. Verzoekster verklaarde zelf haar land sedert haar geboorte nooit verlaten te hebben voor 18 juni 2024.

De gemachtigde motiveert in de bestreden beslissing dat gezien de aard van deze documenten enkel een aanwezigheid in Oekraïne is aangetoond, maar deze onmogelijk een verblijf kunnen bewijzen, zodat de documenten onvoldoende doorslaggevend worden geacht om het verblijf in Oekraïne op 24 februari 2022 te bewijzen. Volgens de gemachtigde heeft verzoekster hiermee niet afdoende aannemelijk gemaakt dat zij voor 24 februari 2022 in Oekraïne verbleef.

Twistpunt is bijgevolg wat onder het woord “*verbleven*” van artikel 2, eerste lid van het uitvoeringsbesluit moet worden begrepen. Zoals wordt verduidelijkt in de mededeling van de Europese Commissie over operationele richtsnoeren van het Uitvoeringsbesluit 2022/382/EU en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan (hierna: de richtsnoeren van de commissie) moet het gaan om Oekraïense onderdanen die in Oekraïne verbleven en sinds 24 februari 2022 ontheemd zijn geraakt of hun familieleden (punt 1).

Zoals verweerder in de nota ook aanstipt, blijkt uit overweging 14 van het uitvoeringsbesluit:

“(14) De lidstaten kunnen ook andere categorieën van ontheemden dan die waarop dit besluit van toepassing is, tijdelijke bescherming bieden indien die personen om dezelfde redenen ontheemd zijn geraakt uit hetzelfde land of dezelfde regio van oorsprong als bedoeld in dit besluit. In dat geval moeten de lidstaten de Raad en de Commissie daar onmiddellijk van in kennis stellen. In dat verband moeten de lidstaten worden aangemoedigd te overwegen de tijdelijke bescherming uit te breiden tot personen die Oekraïne kort voor 24 februari 2022 zijn ontvlucht omdat de spanningen toenamen of die zich net vóór die datum op het grondgebied van de Unie bevonden (bijvoorbeeld voor vakantie of werk) en die als gevolg van het gewapende conflict niet naar Oekraïne kunnen terugkeren.” (eigen onderlijnen)

Uit de samenlezing van het voorgaande moet verzoekster dus aantonen dat ze tot (kort) voor 24 februari 2022 effectief in Oekraïne verbleef. Het betreft immers een bescherming voor mensen die ontheemd zijn door de Russische invasie.

Of dit op afdoende wijze is aangetoond, is bijgevolg een feitelijke beoordeling. In casu heeft verzoekster aan de gemachtigde slechts twee medische stukken voorgelegd die dateren van voor 24 februari 2022, waaruit blijkt dat ze in Oekraïne was op 6 maart 2021 en op 16 juli 2021. Deze laatste datum betreft evenwel een datum van relatief lang voor de referentiedatum van 24 februari 2022. De overige data hebben betrekking op de periode na 24 februari 2022 en zijn derhalve weinig nuttig om verzoeksters verblijf voor 24 februari 2022 in Oekraïne aannemelijk te maken. Verzoekster kan wel gevolgd worden dat de stukken wijzen op opeenvolgende consultaties, maar ze zijn beperkt. Hieruit kan niet afdoende blijken dat die enkele consultaties niet hadden kunnen plaatsvinden indien verzoekster niet in Oekraïne verbleef, zoals zij aanvoert. De Raad kan verweerder volgen dat, indien verzoekster werkelijk voor het eerst sinds haar geboorte haar land heeft verlaten op 18 juni 2024, zoals verzoekster aan de gemachtigde verklaarde, zij toch iets meer zou kunnen voorleggen.

Waar verzoekster nog stelt dat het onlogisch is te veronderstellen dat zij na uitbraak van de oorlog twee keer zou zijn teruggekeerd, enkel om medische redenen, blijkt evenwel uit het door verzoekster voorgelegde paspoort, dat zich in het administratief dossier bevindt, dat zij na 18 juni 2024 bijzonder veel heeft gereisd tussen een plaats in Roemenië en Oekraïne. De Raad neemt de uitleg op zitting, dat dit enkel met een operatie aan de ogen te maken heeft, niet aan. In elk geval blijkt uit de talrijke stempels uit het paspoort dat verzoekster ook na de inval in Oekraïne nog erg vaak over en weer is gereisd en dat ze niet, louter om het geweld te ontvluchten, een paspoort heeft aangevraagd.

De Raad kan niet vaststellen dat de gemachtigde geen ernstig of zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd van de voorgelegde medische stukken, noch dat de motieven onvolledig of te summier zouden zijn waarbij essentiële feiten of rechtsnormen zijn genegeerd.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het uitvoeringsbesluit, van de zorgvuldigheidsplicht of van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Zoals onder 'rechtspleging' aangehaald, wijst de Raad erop dat hij geen rekening mag houden met andere elementen die later werden gevoegd om haar verblijf voor de referentiedatum aannemelijk te maken. Het staat verzoekster vrij met haar nieuwe elementen een nieuwe aanvraag in te dienen.

In een volgende onderdeel voert verzoekster een schending aan van artikel 8 van het EVRM. Ze wijst erop dat ze samen met haar meerderjarige broer woont en die samenwoont een daadwerkelijke en hechte familiale sfeer betreft in de zin van artikel 8 van het EVRM. Een terugkeer naar Oekraïne zou haar onvermijdelijk scheiden van haar broer bij wie ze thans steun, opvang en emotionele stabiliteit vindt, hetgeen een ernstige aantasting betekent van haar recht op gezinsleven. Verzoekster erkent evenwel dat blijkens de rechtspraak van het EHRM enkel van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten kan worden gesproken indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt. Verzoekster komt erop terug dat zij samenwoont met het gezin van haar broer in België en zij elkaar wederzijds ondersteunen. Een scheiding zou volgens verzoekster een disproportionele inmenging in haar recht op gezinsleven vormen.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.8.3.) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aantoonde in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen, verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, of tussen andere meerderjarige verwanten zoals in casu, enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

In casu haalt verzoekster enkel het element aan dat ze bij haar meerderjarige broer inwoont, ze elkaar wederzijds ondersteunen en ze bij hem steun, opvang en emotionele stabiliteit vindt. Dit volstaat niet om aan te tonen dat er bijkomende banden van afhankelijkheid zijn, die verder gaan dan de normale affectieve banden tussen broer en zus. Er is geen bijkomende band van afhankelijkheid aangetoond. In een dergelijke situatie ligt geen beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM voor en dient geen belangenafweging, noch disproportionaliteitstoets te gebeuren. In elk geval lagen op het moment van de bestreden beslissing ook geen elementen voor die erop wijzen dat de scheiding van verzoekster en haar broer een disproporzionele inmenging zou uitmaken in die band.

De Raad herhaalt dat hij thans geen rekening mag houden met de stukken die verzoekster nog heeft voorgelegd aangaande de financiële middelen van het gezin van haar broer.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend zesentwintig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

A. MAES